

Beste Nadine

Als dank voor je jarenlange inzet op het college, willen we je vandaag graag in de bloemetjes zetten.

Maar eerst voor de aanwezigen een woordje uitleg over je loopbaan. Nadine studeert op 30 juni 1981 af aan het Sint-Lucasinstituut in Gent. Nadine denkt er eventjes aan om nog verder te studeren maar een toevallige ontmoeting begin juli op het jubileum van haar grootouders besliste daar anders over. Een aanwezig gemeenteraadslid van Zelzate, ook directeur van een school hoort dat Nadine werkt zoekt en nodigt haar uit voor een sollicitatiegesprek. Ze krijgt verder geen nieuws tot ze plots op 31 augustus een telefoontje krijgt. *'Je wordt morgen 1 september op school verwacht! Reden van je aanwerving: je bent de dochter van een zelfstandige en die weten dat ze moeten WERKEN voor hun geld!'* De toon was meteen gezet!

Het moet gezegd, Nadine was NIET laaiend enthousiast want de school had in Zelzate en omstreken geen goede reputatie. Maar de directeur van Sint-Lucas raadt Nadine toch aan om, gezien de weinige kansen op een job, op het aanbod in te gaan. Het ging immers om een voltijdse opdracht. Nadine startte dus in het ISBO, een niet-confessionele onderwijsinstelling. Ze mocht haar 'goesting' doen want Nadine had geen weet van leerplannen, geen vakcollega's, er werden geen personeelsvergaderingen georganiseerd. Klinkt misschien aanlokkelijk voor de leerkrachten maar vergis je niet. Het was geen gedroomde start want een niet onbelangrijk detail bij de werking van die school: elke maand moest elk personeelslid 5% van zijn wedde afstaan aan de school om busvervoer te organiseren voor leerlingen die van

ver kwamen. Later werd er een verhoging doorgevoerd en opgetrokken tot 7%. Om de beurt moest je als leerkracht ook mee op de bus als begeleider. De regel op school was simpel: wie, als leerkracht, niet betaalde moest de school verlaten.

Ook het urenpakket bleek een verrassing: officieel moest Nadine er 22 u lesgeven maar in de praktijk werd ze verplicht om er 26 u. les te geven.

Nadine gaf er naast PO ook tekenen in functie van het beroep, technisch tekenen, verkoopkunde, winkelinrichting en etaleren en reclametechnieken. Nadine vroeg zich af wat ze in godsnaam elke week uit haar hoed zou moeten toveren. Nauwgezet en plichtsbewust als ze was, besloot ze dan maar om naast haar 26 lessen toch ook nog een opleiding te volgen aan het IMOV in Gent 'winkelinrichting en verkoopkunde' zodat Nadine informatie kon opdoen en een cursus zou kunnen samenstellen.

In 1987, na 5 jaar tewerkstelling werd de school afgebouwd. Nadine houdt er eerst nog een parttime over, het jaar nadien slechts 3 u en haar laatste jaar in 1988 nog slechts 1 u PO.

Omdat Nadine benoemd was in het niet-confessioneel onderwijs, kon ze alleen gereffecteerd worden naar een school in Berchem of naar het Instituut van Gent. Maar omdat Nadine een katholiek diploma had hadden ze haar daar liever niet.

Via via hoort Nadine dat ze in het Lyceum in Wachtebeke iemand zochten. Het was opnieuw niet meteen haar droomschool want het Lyceum stond in Zelzate bekend als 'de school waar je naar toe vloog als je je niet voegde'. Nadine probeerde een mooie en overtuigende sollicitatiebrief neer te pennen met als aanspreking 'geachte, eerbare zuster Colman'. Klein detail: zuster Colman had al geruime tijd haar kap over de haag gesmeten. Maar ondanks de blunder wordt Nadine uitgenodigd. De strenge directrice keurde Nadine van kop tot teen en haar conclusie was: je kunt beginnen want je ziet er nog deftig uit voor een leerkracht PO! Het was een strenge school, niet alleen voor de leerlingen maar ook voor de leerkrachten. Vanop haar balkon sloeg de directrice iedereen gade en als ze op een dag Nadine haar benen ziet, roept ze vanop haar balkon: 'mevr. Van de Velde... je hebt toch wel kousen aan, hoop ik!' In de klaslokalen hingen

luidsprekers: om elke morgen het gebed de school in te sturen en mededelingen te doen, maar af en toe hoorde Nadine tijdens de les de 'appaleurs' aangaan en dat betekende dat je afgeluisterd werd! Maar al bij al werkte Nadine graag op het Lyceum. De vervangingsopdracht eindigde na 2 jaar en Nadine moest opnieuw op zoek.

Nadine kwam terecht in het Sint-Salvatorinstituut te Gent en aan de Kerkham in Destelbergen. Nadine was benoemd in het niet-confessioneel onderwijs en dat telde niet mee in het katholiek onderwijs. Ze moest dus op zoek naar een nieuwe benoeming.

Vanaf 1993 nam Nadine ook uren PO op in het Don Boscocollege te Sint-Denijs Westrem.

Op 1 september 1994 doet Nadine dan haar intrede op het toenmalig Sint-Jan-Berchmanscollege. Ze werd er vanuit Sint-Salvator met een hele groep leerkrachten naartoe gereffecteerd. Vanaf 1997 is ze ook werkzaam op de Visitatie en vanaf dan wordt Sint-Amandsberg haar vaste stek.

Tot zover een overzicht van de loopbaan van Nadine.

Nu heb ik het graag over je aanwezigheid op ons college.

Ik wou vooral jouw **passie** tonen en in jouw geval moet het dan ook met beeld.

Omdat de beelden voor zich spreken:

Op SJC was het de traditie om een **jaarthema** te kiezen dat dan geconcretiseerd werd in een slogan. Nadine ging vanaf dag 1 aan de slag met het jaarthema. Haar leerlingen moesten onmiddellijk beginnen tekenen want al na 1 week MOEST er op school een visuele voorstelling van het jaarthema aan de ouders worden voorgesteld. Een voorstelling waar honderden lln. een deeltje van zouden maken.

Voorbeelden: 'het zal me een zorg zijn', 'dank voor de aandacht', 'afval voor je voet, gooi het waar het moet'!

Maar 1 jaarthema trok mijn aandacht in de SJCourant: meer bepaald het jaarthema van 2008: het jaarthema **enthousiasme** met als slogan '**enthousiasme geeft energie**'.

In het editoriaal van de SJCourant in 2008 bij de start van het schooljaar lezen we:

"Enthousiasme is passie, is doen wat je graag doet, met hart en ziel. Enthousiastelingen hebben twinkeling in hun ogen, hebben een stevige stap, hebben dappere, krachtige handen en een vurig brein. Zij zetten energie over op anderen."

Geef toe ... woorden geschreven op maat van ons Nadine want 'enthousiasme' dat zal de rode draad blijken in al haar werk.

We lezen verder in hetzelfde artikel ook dat de Franse schrijver Balzac poneerde dat 'niet in staat zijn tot enthousiasme een teken van middelmatigheid is'. Nadine was **altijd** in staat om enthousiast te zijn over haar werk. Dus haar werk was nooit middelmatig maar altijd van hoge kwaliteit. Ze was veeleisend, niet alleen voor zichzelf maar ook voor haar leerlingen.

Ik bladerde ter inspiratie in de vele SJCourants en het moet gezegd. Ik was een beetje ontmoedigd: hoe zou ik al haar engagementen en verwezenlijkingen kunnen overbrengen in een (waar iedereen op hoopt) 'korte' speech. Ik onderneem een poging

Als we aan Nadine denken ... denken we aan de ontmoetingsdagen van de eerstes.

Jaarlijks vertrok Nadine met de eerstes richting Oostende. Gewapend met emmer en schopje, ondervinden leerlingen dat samenwerken leuk en vruchtbaar is. Haar opdracht luidt elk jaar opnieuw: kneed het zand tot een levensgroot dier of draak. Het worden echte zandsculpturen, die bij toevallige strandgangers uitroepen van bewondering oproepen.

Nadine en haar onvermoeibare inzet.

Onze schoolpastoor Jan Coppens weet Nadine ook te vinden bij de vele projecten vanuit pastoraal. Met haar enthousiasme heeft ze maar een half woord nodig of ze smijt er zich op.

Ze doet mee aan verschillende lesmarathons ten voordele van Vredeseilanden en onder haar deskundige leiding brengen leerlingen er het ook in de nachtelijke uren goed vanaf.

Jarenlang ontwerpt ze kerstkaarten om te verkopen t.v.v. Welzijnszorg.

Ze was ook van het sportieve type ... al is dit wellicht wat licht uitgedrukt. Ze houdt van sport en dan vooral van skiën. Ze engageert zich dan ook 10 jaar lang als begeleidster én zelfs ski-instructeur voor de skireis van onze derdes.

Ook op onze befaamde twaalfurenloop waarbij sportievelingen zich uit de naad rennen om geld in te zamelen voor een missieproject, was ze een vaste waarde. Nadine, sportief als ze was, liep natuurlijk elegant en op het gemak ook mee. Al beloofde ze haar sponsors dat ze 'maar' 100 rondjes zou lopen zodat de sponsoring door haar familie of burens betaalbaar bleef.

Nadine kan je ook een echte winnaar noemen

In 2006 besluit Nadine om met haar leerlingen mee te doen aan een **wereldwijde** tekenwedstrijd voor de kalender van het WWF. In de les PO maakten de lln. een tekening rond het thema 'het tropisch bos in Afrika'. Ze stuurt 13 tekeningen in. Inderdaad, je raadt het al ... een tekening van SJC werd geselecteerd en opgenomen in de kalender.

De werkgroep verkeersveiligheid kon telkens op haar rekenen om mee te doen aan de wedstrijd van XIU. We kaapten zelfs tweemaal de eerste prijs weg: eenmaal met 'pimp je fluojacket' en de andere keer met een ontwerp voor een graffitimuur.

Een andere keer reageert ze op de oproep van de school voor buitengewoon onderwijs Binnenhof. De servicegroep Kiwanis International selecteerde 9 scholen voor kinderen met een beperking om mee te doen aan een project. Nadine engageert zich om een project te leiden met lln. van onze school en lln. van Binnenhof. Opdracht: een pinguïn beschilderen die dan via een veiling verkocht zal worden. De opbrengst is voor de scholen van het buitengewoon onderwijs. Ze gaat niet over 1 nacht ijs ... de pinguïn wordt 'nagebouwd' en er gaat een grondige voorstudie aan vooraf. Het thema: de opwarming van de aarde. Onze pinguïn haalt het mooie bedrag van maar liefst 2200 euro op.

Feest mee met SJC of beter gezegd ... feest mee met Nadine

Nadine was in de aanloop van de openschooldag altijd wat humeuriger dan anders. Ze had altijd nog veel te doen want haar school moest af zijn... Het was 'haar' opendeurdag. Ze begon stevast op woensdagnamiddag met decoreren, ze werkte elke avond door en de vrijdagavond bleef ze tot 's nachts opdat haar SJC er prachtig zou uitzien. Zowel Marc als Johan vertelden haar meermaals dat ze zich moest laten helpen. Maar als creatieve geest kon ze niet zomaar opdrachten uitdelen want wat Johan en Marc niet begrepen: het was geen kwestie van zetten en ophangen. Het was zoeken en proberen want het moest immers juist, perfect, recht, proper, netjes en vooral creatief zijn. We waren er telkens gerust in als Nadine onze inkomhal onder handen nam. Door haar hand oogde

het college jaarlijks feestelijk! Ik twijfel er niet aan dat onze inkomhal ouders ertoe lokte om hun zoon of dochter in te schrijven.

Alsof dat nog niet genoeg was maakte ze jarenlang op zaterdagochtend samen met collega's de corsages die de honderden bezoekers opgeprikt kregen zodat ze zich op SJC welkom zouden voelen.

Nadine en Hergé

In schooljaar '95 - '96, een jaar nadat Nadine haar intrede op SJC deed werd haar in de schoolkrant de vraagstaart voorgelegd. Op de vraag 'wie is je lievelingsheld in de literatuur', antwoordt ze vastberaden KUIFJE!

Dat zal SJC geweten hebben want bij het lezen van een krantenartikel over 75 jaar Hergé, besluit Nadine dat het tijd wordt dat Kuifje zijn intrede doet op SJC. Twee en een halve maand zijn de leerlingen bezig met het tekenen van kuifjesfiguren. We zagen leerlingen die muren aan het opmeten waren, tekeningen werden uit houten platen gesneden. Er werd getekend en geschilderd, ook over de middag want Nadine haar 'projectjes' moesten altijd klaar zijn tegen de openschooldag.

Nadine is 'onze' Delphine Boël

Nadine hield van papier- maché en van ruimtelijk werk. Ze ging er helemaal in op, leerlingen werkten over de middag verder aan de projecten omdat ze er zo veel zin in hadden. Prachtige sculpturen verschenen uit het niets en onze opendeurdagen werden er stevast mee opgefleurd. Groot was dan ook haar teleurstelling dat de modernisering ervoor zorgde dat de lln. niet 2 maar slechts 1 u. beeld per week hadden. Haar 'ruimtelijk werk' kwam onder druk te staan en dat liet ze duidelijk merken. Na de eerste grote teleurstelling besluit Nadine om er toch voor te gaan. Ze laat de leerlingen ruimtelijk werk doen, organiseert alles met ijzeren hand zodat ze op 50 min. iets kunnen bereiken! Ze moet het werk uiteraard verkleinen maar het is er niet minder mooi op. Oordeel zelf.

Het meest indrukwekkende heb ik tot het laatste gehouden.

Nadine en haar vakoverschrijdende projecten.

Vakoverschrijdend werken was Nadine haar dada.

Hadden ze in Nederlands aandacht voor de jeugdboekenweek rond muziek, dan ging Nadine aan de slag om muziekinstrumenten te ontwerpen die niet alleen mooi waren om te zien maar waar ook nog muziek uit kwam!

Of ze ontwierp wonderbrillen met als slogan:

- een zomerse bril, kies voor een Van Gogh-bril of
- met een Bach bril op je neus, wordt klassieke muziek je eerste keus
- of de bril met als naam 'ce ne sont pas des lunettes' – de Margritte bril.

Nadine, je begon met relatief kleine projecten als 'Vincent Van Gogh in de bloemetjes gezet'. Aan de hand van deelthema's en een verscheidenheid aan materialen en technieken, probeerde je een beeld te scheppen van de schilder en zijn werken. Dit alles resulteerde uiteindelijk in een groepstentoonstelling gedurende de jeugdboekenweek.

Op een keer vroeg ik aan Nadine of ze mijn leefsleutelokaal niet wat kon opfleuren: een korte vraag met een prachtig resultaat tot gevolg.

En zo zijn er vele tientallen of misschien wel honderden voorbeelden te geven van Nadine haar extra engagement voor de school.

Maar hét pronkstuk van haar kunnen waren ongetwijfeld de **cultuurdagen** die ze samen met Johan en de werkgroep cultuur organiseerde. Johan gebruikte zijn uitgebreid netwerk en ging volop op zoek naar sponsors want dat was nodig. Het ging immers telkens om een groots opgezet spektakel.

De SJCourant blokletterde: **het was cultuur met de grote C**. Inderdaad, afgelopen dagen bij het zoeken naar foto's ... kwam het water me in de mond.

Tweejaarlijkse cultuurprojecten georganiseerd met thema's als 'Carnaval des animaux', 'aquarel', 'Nocturnes' en 'Goethe'

Bijna elke leerkracht probeerde dit thema in de lessen te integreren zoals

een variatie in het Frans maken op een gedichtje van Goethe, leren over de oude plaatsen die Goethe in Italië bezocht tijdens de lessen PO ...

Je mag gerust zeggen dat de cultuurprojecten van CH als een creatieve wervelwind doorheen de anders zo rustige schoolgebouwen van CH trokken.

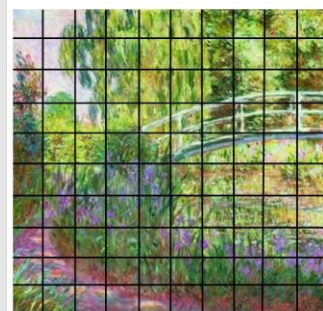

Op sommige dagen werden de gewone lessen opgeschort. De volledige eerste graad werd door elkaar gehaspeld. Leerlingen kozen workshops en kregen zo de kans om met allerlei culturele projecten kennis te maken. Ze gingen naar een tentoonstelling van Berlinde De Bruycker in het SMAK, deden een fietsroute over graffitikunst in Gent of bezochten het designmuseum. Weer andere leerlingen gingen op kalligrafie cursus in de Sint-Pietersabdij.

Tijdens het project Nocturne luisterden de Iln naar een voordracht van prof. Waelkens over sterren en planeten. 's Nachts - u hoort het goed - gingen de Iln. in het kader van datzelfde project nocturne op bezoek in het station Dampoort, bij Bakkerij De Wulf en in Home Heiveld.

Leerlingen fotografeerden, boetseerden, dansten, schilderden, bakten, plakten, timmerden en borstelden dat het een lieve lust was.

Het bracht vele pareltjes op... getuige schilderij 'De Brug' van Monet - een kleurig eindresultaat waar meer dan 100 leerlingen elk een stukje voor creëerden. Of de prachtige ballerina's naar inspiratie van Degas.

Of de originele interpretatie van het schilderij "Goethe in der Campagna di Roma" waarbij leerlingen Goethe tegen een achtergrond van de befaamde Gentse torens schilderden. Een doek van 1,5 bij 3,5 meter!

We waren er allemaal getuige van ... Nadine zorgde ervoor dat kunst verenigde.

Drie keer werd zo'n cultuurproject afgesloten met een ware volksverhuizing. De volledige eerste graad ging naar het Conservatorium om naar een concert te gaan van het befaamde kamerorkest Arco Baleno. In de

concertzaal hing een fantastische sfeer. Wie de smaak te pakken had, kon 's avonds nog naar de uitgebreide avondvoorstelling voor ouders, muzikliefhebbers en sympathisanten.

Nadine, je was ook een attente collega. Jarenlang zette je je in voor je dierbare geschenkenkas. Je had oog voor alle speciale en minder speciale gelegenheden. Dan zorgde jij voor een kaartje of bloemetje of een andere gepaste attentie. Het is dan ook met des te meer genoeg Nadine dat we jou vandaag hier in de bloemetjes hebben gezet.

Nadine, bedankt voor je jarenlange inzet voor ons college. Je trok zoveel leerlingen mee in de wereld van de kunst, met je cultuurprojecten zorgde je voor prachtige herinneringen. De drang naar kwaliteit en perfectie zat in alles wat je deed: zichtbaar van een menukaartje op het schoolfeest tot in de grote ruimtelijke werken. Je had en hebt een voorliefde voor zaken die MOOI gemaakt zijn.

Je was als leerkracht van een 'klein vak' allesbehalve onopgemerkt aanwezig. Alles wat je maakte of liet maken, mocht gezien worden.

Nadine, we zullen je herinneren als een vrouw met **passie** voor haar vak, no nonsens, energiek, temperamentvol en vooral **bevlogen**. Creativiteit en passie zijn jouw ingrediënten om kunst te maken maar ze zijn ook de motivatie om door te zetten want lef en doorzettingsvermogen had je ten over als je je schouders onder onze cultuurprojecten zette.

Geniet nu maar met volle teugen van de mooie jaren die komen, samen met de mensen die je lief zijn. Ga skiën, bezoek musea, maak lange wandeltochten en bergtochten in Italië ... Geniet van badminton, doe aan yoga, ga lopen en vooral bedenk nog vele creatieve projectjes.

Mag ik jou bij dit alles nog veel energie en enthousiasme toewensen en weet ... het hoeft niet altijd meer perfect te zijn.

Bedankt om je energie over te zetten op leerlingen en leerkrachten van het SJC.

Sabine Joos